

Hồi 20

Dùng Công Lực Chữa Bệnh

AA

ã Quân Vũ ngồi một bên, chăm chú nhìn Bạch Vân Phi và Lý Thanh Loan.

Chẳng biết đang nghĩ ngợi điều gì mà trông chàng như một kẻ mất hồn.

Bạch Vân Phi không còn cái nam trang nữa, hiển hiện là một thiếu nữ mỹ miều, có sắc đẹp tuyệt trần, cao quý. Cử chỉ như một người chị nâng niu em. Nàng dịu dàng ôm Lý Thanh Loan, đôi môi thắm mỉm cười, mắt nhìn Lý Thanh Loan đang thiêm thiếp ngủ, ra chiều thương mến.

Trong hang đá không một tiếng động, im lặng đến nỗi có thể nghe được nhịp đập của đôi tim.

Bạch Vân Phi thấy Lý Thanh Loan đã ngon giấc, ngẩng mặt nhìn Mã Quân Vũ, mỉm cười, nói:

- Sau khi tôi đi rồi, nàng ngồi một mình trong hang này chờ chúng ta, chắc vì lo lắng, suốt đêm không ngủ được, lại thêm bị nội thương nên mới nằm xuống đã ngủ say.

Mã Quân Vũ làm thỉnh gật đầu.

Bạch Vân Phi chậm rãi nói:

- Với bệnh tình này thì tôi chỉ dùng một viên Bình Linh Đơn cũng đủ để phục hồi như xưa, nhưng tôi không muốn thế...

Mã Quân Vũ ngạc nhiên :

- Sao tử không muốn thế ? Tử không muốn sư muội tôi lành mạnh à ?

Bạch Vân Phi cười nói :

- Không ! Vũ huynh đã hiểu lầm rồi, ý tôi muốn nói khác kia.

Mã Quân Vũ nói :

- Thế ý tử nói sao?

- Tôi không muốn dùng Bình Linh Đơn, vì chẳng hiểu tại sao lòng tôi bỗng yêu mến nàng khôn tả. Tôi muốn dùng chân khí để trị thương cho nàng, như thế chẳng những được phục nguyên, mà nội lực của nàng còn tăng lên gấp bội...

Mã Quân Vũ ái ngại nói :

- Tử tử đối đãi với nàng như vậy, làm tôi cảm kích vô cùng, nhưng như thế thì tử hao tổn nhiều công lực, tôi nghĩ chỉ cần...

Bạch Vân Phi ngắt ngang:

- Việc đó không hề gì ! Chỉ cần Vũ huynh ra ngoài cửa hang canh chừng luôn ba ngày đêm, không được để ai vào phá rối trong thời gian tôi dùng nội công trị bệnh cho nàng.

Mã Quân Vũ lo ngại nói :

- E bọn hòa thượng của Đại Giác Tự kéo đến quá đông, tôi chống cự không nổi.

Bạch Vân Phi cười nói :

- Không sao đâu, tôi sẽ cho bạch hạc giúp. Nếu chẳng may cự không lại, thì hú lên truyền cảnh, tôi sẽ ra tức khắc.

Mã Quân Vũ gật đầu, không nói nữa. Đôi mắt chàng nhìn Bạch Vân Phi từ đầu xuống chân, khiến nàng e thẹn mặt nóng bừng ửng đỏ.

Bạch Vân Phi vờ giận nói :

- Xem Vũ huynh có vẻ láo lăm. Mới đó đã quên Lý Thanh Loan rồi. Nhìn gì thế! Người tôi có chi lạ lăm sao ?

Mã Quân Vũ không phải là một thánh nhân, mà dẫu là thánh nhân khi gặp một thiếu nữ cỏ vẻ đẹp thùy my, cao quý như Bạch Vân Phi cũng khó kềm lòng làm ngơ. Huống chi chàng là một nam nhi, tuy có võ nghệ cao cường, nhưng cũng thường tình như ai.

Bạch Vân Phi thẹn, da mặt ửng hồng càng làm cho Mã Quân Vũ say mê, bất giác chàng nói :

- Tỷ mặc nữ phục xem đẹp dễ và thùy mị vô cùng! Không như những khi mặc nam phục uy nghi làm cho người ta khiếp sợ. Càng nhìn tôi càng muốn nhìn lâu. Cổ nhân có nói : “Tứ sắc khả tam quả không sai.”

Nói xong Mã Quân Vũ biết mình đã quá lời, máu nóng chạy lên mặt rần rần, cúi đầu xuống, không dám nhìn Bạch Vân Phi nữa.

Qua một lúc lâu, hai người vẫn im lặng, chẳng ai chịu nói trước, vì ngại ngùng, e thẹn...

Mã Quân Vũ trầm nghĩ :

“Bậy quá ! Ta đã vô tình làm nàng giận rồi !”

Chàng lo lắng ngẩng đầu, không ngờ bắt gặp đôi mắt đen lay láy của Bạch Vân Phi đang nhìn mình. Trong đôi mắt sáng ấy chứa chan bao nỗi thương yêu. Bốn mắt nhìn nhau, bất giác nàng quay đi nơi khác, như sợ hãi con mắt tinh quái của Mã Quân Vũ.

Trong hang đá lại im lặng. Tuy họ chẳng thốt ra lời nào, nhưng lòng cả hai đều bị xáo trộn với bao ý nghĩ, đang thi nhau ào ạt tới, như sóng bể bủa vào bờ.

Hai người trầm lặng đứng yên. Một lúc lâu Mã Quân Vũ mới từ từ quay gót, bước ra cửa hang.

Dưới ánh nắng ấm áp, những cánh hoa rừng tươi đẹp, còn lóng lánh sương mai. Mã Quân Vũ cũng thấy lòng mình như nở hoa, một cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng len lỏi vào tâm can. Chàng biết mình đang gặp một sự thử thách gay go về tình cảm. Chàng cố gắng chống cự lại sự yếu đuối của con tim, không dám mơ mộng hảo huyền, sợ mai kia gây nhiều đau khổ.

Mã Quân Vũ bước đến bên khe suối, bụm nước lên rửa mặt.

Nước lạnh làm cho chàng tỉnh táo, tâm tình bớt xáo trộn. Chàng ngồi lên một tảng đá bên dòng suối, đưa mắt nhìn mông lung.

Một làn hương thơm dịu dịu từ đâu đưa đến. Mã Quân Vũ quay đầu lại, không biết từ hồi nào, Bạch Vân Phi đã im lặng ngồi bên chàng.

Nàng cười nói :

- Vũ huynh ngồi đàm chiêu việc chi đó ?

Mã Quân Vũ đáp :

- Tôi đang lo ngại, không biết sư phụ đã xin được Tuyết Sâm Quả về cho Tam sư thúc chưa? Và không hiểu sư thúc còn ở Diên Châu hay đã về Côn Luân rồi.

Bạch Vân Phi nói :

- Vũ huynh đừng lo đến thương thế của sư thúc nữa, cứ việc yên tâm. Không cần có nội công cao thâm như bà, một người thường trong ba ngày cũng có thể phục nguyên.

Mã Quân Vũ thắc mắc :

- Nọc độc của Kim TUYẾT XÀ vẫn còn, làm sao mạnh được?

Bạch Vân Phi đáp :

- Tôi đã cho bạch hạc hút hết nọc rắn rồi, lại còn giúp bà đả thông cả kỳ kinh bát mạch. Người có võ công cao như thế, trong mười hai tiếng đồng hồ sẽ phục nguyên lại công lực ngay.

Nói đến đây giọng nàng trở nên buồn buồn, tiếp :

- Bây giờ Vũ huynh khỏi lo ngại gì nữa, chờ khi tôi chữa xong thương thế của sư muội huynh, hãy dùng bạch hạc về Diên Châu hay Côn Luân tùy ý.

Mã Quân Vũ như hốt hoảng :

- Thế bấy giờ tỷ định đi đâu. Tôi nghĩ sư phụ và Tam sư thúc rất mong tỷ đến.

Bạch Vân Phi lắc đầu, gượng cười nói:

- Khi thương thế của sư muội huynh lành rồi thì đâu cần tôi nữa. Nàng là một thiếu nữ xinh đẹp hiền lương, đã hết lòng thương yêu Vũ huynh, nếu Vũ huynh phụ bạc thì chắc nàng không thể sống được đâu. Sư phụ và sư thúc của huynh càng hoan nghênh thì tôi càng không thể đến được. Tôi giúp Ngọc Chánh Tử trừ độc chữa thương, không phải là muốn có cơ hội tới lui với Côn Luân Tam Tử...

Mã Quân Vũ thở dài nói :

- Tôi biết tỷ đến chỉ vì tôi !

Bạch Vân Phi chẳng nói, chẳng rằng, lặng lẽ buông tay. Một đóa hoa rừng rơi vào giữa dòng suối nhỏ. Cánh hoa trôi bồng bềnh, lúc chìm, lúc nổi, theo dòng nước trắng xóa cuốn nhanh. Bạch Vân Phi đứng lên, từ từ bước về hang đá.

Bộ y phục màu đen, tóc mịn buông dài, gió núi nhẹ thổi phất phơ tà áo. Nhìn nàng đi về hang đá, bất giác Mã Quân Vũ thở dài chua xót.

Chàng biết tình cảm đã đến lúc khó dần được, cố gắng làm ngơ, quay đi nơi khác, tự nhủ :

“Ta phải cố gắng tỏ ra lãnh đạm, và phải bình tĩnh mới được.”

Thời gian trôi đi rất nhanh, mới đó mà hạn ba ngày đã hết. Bạch Vân Phi đã dùng nội nguyên chân khí chữa bệnh cho Lý Thanh Loan.

Trong thời gian đó, Mã Quân Vũ cùng bạch hạc canh gác ngoài cửa hang suốt ngày đêm. Lòng chàng rất xót đau, không dám vào hang đá vì sợ phải gặp gương mặt buồn buồn

của Bạch Vân Phi, e khó tự chủ được.

Trong khi đó, Bạch Vân Phi cũng chẳng kém lo ngại, suốt ba ngày liền không dám ra khỏi hang. Nàng sợ vô tình hai người sẽ làm đau khổ Lý Thanh Loan.

Cả hai đều cố gắng dùng lý trí để lấn át tình cảm, duy chỉ có người bị thương là an nhàn, còn kẻ mạnh lại dày vò buồn bực.

Đến trưa ngày thứ tư, Mã Quân Vũ không chịu nổi nữa, đến bên cửa hang đá, đưa mắt nhìn vào trong e ngại.

Trong hang, Bạch Vân Phi và Lý Thanh Loan đang ngồi xếp bằng đối diện, bốn chưởng chạm nhau. Bạch Vân Phi dùng chân khí chữa thương lần cuối cùng...

Mã Quân Vũ không dám làm rộn, đứng nép một bên xem một lúc, rồi quay trở ra. Chàng chạy lên núi, ngồi trên một tảng đá lớn, gần kế chỗ ngày trước Bạch Vân Phi xé áo xanh để trở về với người con gái yêu kiều. Mã Quân Vũ tựa tay lên gối chống cằm, nhìn những đám mây trắng trôi lơ lửng trên trời.

Bỗng tiếng oanh buồn buồn từ sau đưa tới :

- Thương thế của sư muội huynh đã lành rồi, tôi cũng phải đi đây.

Mã Quân Vũ quay lại, thấy gương mặt của Bạch Vân Phi buồn sầu, giật mình, vừa đứng lên vừa hỏi :

- Tỷ tỷ sao vậy?

Nàng lắc đầu, cười nói :

- Tôi rất khỏe, không sao hết !

Mã Quân Vũ thở dài lo lắng :

- Tỷ lấy chân khí trị thương cho sư muội, làm như thế tỷ hao tổn rất nhiều nội lực.

Bạch Vân Phi buồn bã, nhưng cũng cố gượng cười nói :

- Ấy ! Công lực hao mòn thì tôi có thể tái tu phục nguyên lại, nhưng chỉ có nỗi đau xót trong lòng thì không bao giờ chữa được. Huynh sao tệ thế ! Suốt ba ngày đêm, tôi không hề thấy mặt.

Mã Quân Vũ cúi đầu, chẳng đáp nên lời. Một lúc chàng mới ngẩng đầu lên nói :

- Tôi sợ làm rộn tỷ...

Bạch Vân Phi cười buồn, đang muốn nói chuyện, bỗng nghe Lý Thanh Loan nói :

- Vũ ca ! Té ra huynh chạy lên trên núi...

Nói chưa dứt, nàng lại nhìn thấy Bạch Vân Phi cùng đứng kế bên. Nàng mừng rỡ reo lên :

- Tỷ tỷ cũng có đây nữa, hai người làm tôi tìm mãi không ra. Sợ muốn chết!

Dứt lời nàng nhảy vút đứng vào lòng Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi sắp rơi nước mắt, nhưng khi thấy Lý Thanh Loan, liền gượng cười nói:

- Muội thấy trong người đã khỏe hoàn toàn chưa ?

Lý Thanh Loan tươi cười :

- Đã khỏe mạnh rồi ! Muội có cảm giác mạnh hơn xưa nữa kia. Tỷ đối tốt với muội quá! Tỷ đi thì muội nhớ lắm.

Bạch Vân Phi đỡ nhẹ ngang hông nàng, cười nói :

- Tỷ đi rồi thì muội còn có Vũ ca, không vui vẻ sao ?

Lý Thanh Loan ngẩng đầu lên, đôi mắt chứa đầy lệ, nhìn Bạch Vân Phi một lúc rồi nói

- Tỷ tỷ ! Muội muốn nhờ tỷ một việc được không ?

Nhìn đôi mắt chứa đầy quyến luyến, Bạch Vân Phi cảm động mỉm cười nói :

- Có phải muội thích con bạch hạc không ?

Lý Thanh Loan lắc đầu, rơi hai dòng lệ.

Bạch Vân Phi lấy khăn lau nước mắt cho nàng, rồi nói :

- Đừng khóc ! Muốn gì cứ nói, tỷ chịu muội ngay !

Lý Thanh Loan dang hai tay ôm chặt lấy Bạch Vân Phi, cười nói :

- Muốn tỷ đừng rời khỏi chúng tôi, tỷ đi thì Vũ ca cũng buồn nữa !

Rồi nàng quay nhìn Mã Quân Vũ hỏi :

- Có đúng như thế không Vũ ca?

Mã Quân Vũ gật đầu mấy cái, thở dài buồn bã, giương mắt nhìn Bạch Vân Phi, tỏ ý hy vọng nàng nhận lời.

Càng ngẫm nghĩ càng khó trả lời. Lý Thanh Loan quyến luyến bao nhiêu thì Bạch Vân Phi cảm thấy không nên ở lại bấy nhiêu. Mã Quân Vũ tỏ thái độ yêu mến mình như vậy, ba người sống chung nhau e gây nhiều hậu quả không hay.

Lý Thanh Loan chờ mãi chẳng thấy trả lời, trong lòng lại lo lắng, nỗi buồn lại dâng lên. Nàng gục đầu vào mình Bạch Vân Phi khóc nức lên khiến Bạch Vân Phi bối rối, gật đầu nói :

- Đừng khóc nữa ! Tỷ chịu ý muội rồi đó!

Lý Thanh Loan mừng rỡ ngẩng đầu lên, lấy tay áo lau nước mắt, chỉ xuống dòng suối nói :

- Đã lâu rồi muội chưa tắm rửa, giờ chúng ta đi tắm đi tỷ.

Mã Quân Vũ thở phào như trút được gánh nặng trên vai.

Bạch Vân Phi đảo mắt nhìn bốn phía, thấy không có gì nghi ngại. Nàng cũng sức nhớ đã ba bốn hôm rồi mắc lo điều trị cho Lý Thanh Loan chưa tắm được, bèn gật đầu, rồi quay qua Mã Quân Vũ nói :

- Vũ huynh đứng đây trông chừng dùm nhé ! Tôi cùng Loan muội xuống hồ tắm một chốc sẽ lên ngay.

Từ nãy giờ Mã Quân Vũ đứng yên, chẳng dám xen vào chuyện của hai người. Chàng cảm thấy phân vân, mở miệng lưu Bạch Vân Phi ở lại không tiện, còn khuyên nàng đi cũng cảm thấy nao nao, chỉ biết nín thinh, tinh thần ngổn ngang với bao ý nghĩ. Đến khi nghe Bạch Vân Phi đồng ý ở lại chàng thở ra thoải mái, nhưng lại hối hận, giá nàng đi thì hay hơn, ở lại phiền phức quá. Lý trí và tình cảm của chàng đang chiến đấu mãnh liệt. Bỗng nghe Bạch Vân Phi nói, chàng vội vàng đáp :

- Được ! Được ! Khi nào xong thì gọi cho tôi biết !

Bạch Vân Phi gật đầu cười, kéo Lý Thanh Loan chạy thẳng xuống đáy cốc.

Mã Quân Vũ nhìn theo hai người, lòng nổi dậy một cảm giác khó tả, vui cũng chẳng phải vui, buồn cũng chẳng ra buồn, khiến cho chàng bối rối.

Mã Quân Vũ quay mặt lại, bỗng thấy một người râu dài, mặc đạo bào, đang đi lên núi rất nhanh. Trong lúc tinh thần rối loạn, khinh công của người đó rất cao, nên khi Mã Quân Vũ vừa phát giác thì người đó đã leo lên núi rồi. Chàng sợ người lạ đi về phía bên kia dãy cốc, vội vã nhảy ra truy cản :

- Người là ai? Ở đâu ? Tìm ai ?

Vị đạo nhân độ năm mươi tuổi, mặt vuông tai lớn, trên lưng có đeo một thanh trường kiếm. Thần quang trong đôi mắt rất phong phú, mới trông đã biết là một người có nội công thâm hậu.

Đạo nhân nhìn Mã Quân Vũ nghiêm nghị đáp :

- Kỳ Liên Sơn đâu phải là nơi cấm địa, không ai có thể tới sao ?

Mã Quân Vũ nghe hỏi cũng chẳng biết trả lời sao, vì chỗ hoang vu sơn cốc, ai cũng có quyền đến cả. Chính chàng cũng không phải chủ sơn cốc. Biết mình thua lý, nên chàng cười đáp :

- Không phải tôi có ý phàn nàn đạo trưởng, nhưng thật ra vì dưới cốc có người tắm. Vậy đạo trưởng đi qua lối khác thì tốt hơn, không thì chờ một lúc, khi hai nàng tắm xong hãy đi cũng không trễ.

Đạo trưởng mỉm cười, đang định quay mình bỏ đi, bỗng quay đầu lại hỏi :

- Tiểu tráng sĩ không giống là người sơn cước, sao lại ở núi hoang này làm gì ?

Mã Quân Vũ trầm nghĩ :

“Được rồi ! Mình đã không hỏi ông ta, ông ta lại quay hỏi mình.”

Chàng định trả lời, bỗng dưới lưng chừng núi phát lên một giọng nói:

- Ai đứng trên đó, có phải Mã Quân Vũ không?

Mã Quân Vũ giật mình đánh thót, nhìn xuống thấy người gọi mình đúng là Tam sư thúc Ngọc Chánh Tử.

Chàng muốn xuống tiếp rước thì Ngọc Chánh Tử leo đến nơi, cười nói với đạo nhân :

- Đây là đệ tử của Đại sư huynh mà lúc trước muội đã nói cho sư huynh nghe đó.

Đôi mắt của đạo nhân chăm chú nhìn Mã Quân Vũ từ đầu xuống chân. Một lúc sau quay lại nói với Ngọc Chánh Tử :

- Thật khả ái, đôi mắt của Đại sư huynh tinh hơn chúng ta nhiều. Đại sư huynh cũng khéo chọn người.

Ngọc Chánh Tử cười, quay về phía Mã Quân Vũ :

- Con không bá kiến Chưởng Môn, lãnh nhận trách phạt còn đứng trơ ra đấy!

Chàng giật mình thẹn nhủ :

“Bá kiến Chưởng Môn là tự nhiên rồi, nhưng sao lại phải nhận trách phạt ? Chẳng lẽ mình để Tam sư thúc ở trong khách sạn không lo đến, đã mang tội bất kính sư môn rồi sao ? Nhưng mình phải đi tìm Lý sư muội mà !”

Tuy nghĩ thế, nhưng Mã Quân Vũ cũng quì xuống bá kiến. Vị đạo nhân để chàng làm

một lễ xong, phất tay áo cho chàng đứng lên, thở ra nói :

- Đại sư huynh truyền Truy Vân Thập Nhị Kiếm như thế là trái với qui luật nhưng xét vì việc bất đắc dĩ, nên không kịp hỏi đến ý kiến chúng ta. Huynh thấy cũng được, vì Mã Quân Vũ thần khí cũng khá quang minh.

Ngọc Chánh Tử bảo Mã Quân Vũ nhận trách phạt, là vì bà muốn dò lòng sư huynh xem ông có ý kiến ra sao. Nhưng khi nghe chính vị Chưởng Môn của phái Côn Luân chỉ nói thế mà không truy hỏi gì nữa, thì Ngọc Chánh Tử tin Huyền Thanh đạo trưởng đã khỏi bị qui luật môn phái làm khó dễ.

Thông Linh đạo trưởng không hiểu được dụng ý của sư muội.

Lúc ở Diên Châu, vừa mới gặp nhau, Ngọc Chánh Tử đem việc Huyền Thanh đạo trưởng phá luật của Côn Luân Tam Tử truyền Truy Vân Thập Nhị Kiếm cho Mã Quân Vũ. Vừa nghe xong vị Chưởng Môn liền nổi giận đùng đùng, vẻ mặt cau có trông rất khó chịu. Thấy tình thế bất an, Ngọc Chánh Tử liền chuyển qua chuyện khác, kể lại chuyện mình đến Quát Thương Sơn, nhưng giấu không nói đến việc Huyền Thanh nhìn mình với đôi mắt yêu thương.

Thông Linh đạo trưởng lòng rất lo ngại. Liền phái Lâm Ngọc Bích một mình về Tam Thanh Cung ở núi Côn Luân, còn ông và Ngọc Chánh Tử gấp rút đuổi đến Kỳ Liên Sơn.

Sau khi thương thế của bà đã lành hẳn, công lực cũng hoàn nguyên, Huyền Thanh đạo trưởng và Ngô Không đại sư đi đến Đại Giác Tự chưa về, còn Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan cũng biến biệt tăm dạng. Ngọc Chánh Tử và Lâm Ngọc Bích không biết nên đi về đâu, đang lúc bức mình đó thì Thông Linh đạo trưởng vừa tìm đến.

Sở dĩ Chưởng Môn tìm gặp Ngọc Chánh Tử là nhờ Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan, vì khi hai người ra đi có để dấu hiệu ở bên đường gần Diên Châu. Thông Linh đạo trưởng dĩ nhiên biết đó là dấu hiệu riêng biệt của môn phái mình, cho nên mới theo vết tích đó mà tìm ra sư muội.

Sau khi bàn bạc một lúc, hai người quyết định tới Kỳ Liên Sơn đón Đại sư huynh trước rồi mọi việc tính sau. Trên đường đi, Ngọc Chánh Tử lo sợ chẳng biết nhị sư huynh đối xử ra sao về việc Huyền Thanh truyền kiếm thuật tối cao của môn phái cho đệ tử, lòng buồn bã, muốn nói lời xin hộ Đại sư huynh nhưng e ngại nhị sư huynh cật vấn lời thôi.

Tuy thế, Ngọc Chánh Tử cũng dò hỏi ý kiến, nhưng Thông Linh đạo trưởng vẫn cứ trốn tránh, không chịu nói thẳng. Bà nổi giận, cố ý tìm chuyện nhỏ nhặt để gây. Chưởng Môn nhân phái Côn Luân im lặng, mặc cho sư muội muốn làm gì thì làm. Nhưng khi đến Kỳ Liên Sơn vô tình lại gặp Mã Quân Vũ, Thông Linh đạo trưởng mới chịu bỏ qua, không hỏi gì về việc Huyền Thanh đạo trưởng tự nhiên truyền thụ Truy Vân Thập Nhị Kiếm cho đệ tử nữa.

Mã Quân Vũ nghe hai người nói chuyện, thì biết ngay vị đạo nhân ấy là Chưởng Môn sư thúc trong phái Côn Luân. Chàng chẳng đợi hỏi, liền thuật tóm tắt qua mọi việc, từ Lý Thanh Loan ra sao cho đến lúc được Bạch Vân Phi giúp đỡ.

Ngọc Chánh Tử nghe rồi liền cười nói :

- Con và Loan nhi đều ở đây cả thì giảm bớt một mối lo cho chúng ta. Nếu không, tìm

được sư phụ con rồi lại phải đi tìm hai con nữa.

Mã Quân Vũ lo ngại :

- Sao ! Sư phụ con chưa về đến Diên Châu à ?

Ngọc Chánh Tử nói :

- Nhị sư thúc và ta đến đây là vì đi tìm sư phụ con đó.

Nói đến đây bà ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Con nói người đã giúp ta chữa thương cũng có ở đây sao ? Mau dẫn ta tạ ơn người đó.

Mã Quân Vũ ngập ngừng nói :

- Người ấy đang tắm với Lý sư muội dưới đáy cốc.

Ngọc Chánh Tử giật mình hỏi :

- Sao ? Nó với Loan nhi tắm chung một chỗ à ?

Mã Quân Vũ biết sư thúc vẫn còn bị lầm, vội đáp :

- Người ấy cũng là một cô gái, nàng giả trai đó. Lúc nãy con quên nói với hai vị sư thúc.

Ngọc Chánh Tử lâu nay cứ thấy khó chịu vì Bạch Vân Phi đã trị vết thương cho mình. Chuyện này tuy là một việc bất đắc dĩ, nhưng một người đàn bà đầu để cho một chàng thanh niên mó khắp các huyết trên mình. Cứ mỗi lần nghĩ đến là bà áy náy không yên. Nay nghe nói Bạch Vân Phi cũng là con gái, bất giác mỉm cười, sự lo ngại bấy lâu đều tiêu tan mất.

Bỗng một sự lo ngại khác lại nổi lên trong lòng bà, những nụ cười vừa hiện ra đã tắt ngay. Sắc mặt Ngọc Chánh Tử rất nghiêm trang, cặp mắt chăm chú nhìn Mã Quân Vũ không nói một tiếng.

Hai luồng nhãn quang như hai lưỡi kiếm sắc đâm vào tâm tư Mã Quân Vũ, khiến chàng e ngại, sợ sệt, cúi đầu xuống.

Ngọc Chánh Tử như muốn hỏi điều gì, nhưng trước sau vẫn không hé miệng. Một lúc sau, bà thở dài một tiếng, quay qua nói với Thông Linh đạo trưởng :

- Nhị sư huynh ! Bây giờ chúng ta đi đến Đại Giác Tự để dò tin tức của Đại sư huynh.

Chưởng Môn nhân phái Côn Luân gật đầu :

- Vâng ! Đó là lẽ dĩ nhiên rồi ! Nhưng chẳng biết nên bí mật dò thám hay đành hoàng vào chùa ?

Ngọc Chánh Tử nói :

- Việc đó tùy nhị sư huynh định.

Thông Linh đạo trưởng trầm ngâm :

- Nếu bí mật dò xét thì hại cho danh dự phái Côn Luân chúng ta, còn ra mặt thì e bọn hòa thượng chuẩn bị trước, khó mà biết tin tức.

Ngọc Chánh Tử biết nhị sư huynh không muốn đường đường là Chưởng Môn của một phái mà phải hành động mờ ám, nhưng lại không chịu nói ra.

Bà ngần ngại một lúc rồi nói :

- Sư huynh không muốn hành động bí mật, thì chúng ta công khai đến dò tin tức cũng được.

Nói xong Ngọc Chánh Tử đứng ủ rũ.

Thông Linh đạo trưởng thấy dáng điệu của sư muội như vậy biết Chánh Tử lo sợ cho tánh mạng của Huyền Thanh đạo trưởng, nên tỏ thái độ bất mãn mình. Bất giác ông thở dài nói :

- Đi dò thám cách nào cũng vậy thôi, chỉ cần gặp được hòa thượng trong Đại Giác Tự thì chẳng cần hậu quả ra sao, cũng phải truy kiếm cho ra tung tích Đại sư huynh.

Nói xong lại thở dài.

Sự liên hệ của Côn Luân Tam Tử rất kỳ quặc. Giữa ba người là một mối tình gay cấn đã xảy ra. Tuy thời gian đã trôi qua hằng mấy chục năm vẫn chưa đi đến một kết quả gì rõ rệt.

Huyền Thanh đạo trưởng và Thông Linh đạo trưởng đều yêu sư muội. Vì muốn duy trì mối tình của hai người sư huynh, nên Ngọc Chánh Tử phải hy sinh, chịu nhiều thử thách đau khổ, những nỗi dày vò lương tâm, để đối đáp công bằng lại tình yêu của nhị vị sư huynh.

Bao nhiêu năm đằng đẵng trôi qua, từ một thiếu nữ diễm kiều, đã khóc thầm về tình yêu, nay bà đã thành một thiếu nữ trung niên, hay nói đúng hơn đã thành một người già.

Vì muốn tránh mối tình ngang trái, Huyền Thanh đạo trưởng phải bỏ ra đi, Thông Linh đạo trưởng phải nhận chức Chuởng Môn. Thông Linh và Chánh Tử cùng ở lại Tam Thanh Cung tại núi Côn Luân. Ba mươi năm nay nhờ sức tự kìm chế của Ngọc Chánh Tử, nên sự liên lạc giữa ba người không có điều gì đáng tiếc xảy ra.

Nhưng con người làm sao tránh khỏi phút yếu lòng. Từ khi Ngọc Chánh Tử bị Trần Hồ cho Kim Tuyến Xà cắn trọng thương, Huyền Thanh đạo trưởng đã vì bà mà dám hy sinh tánh mạng. Vì thế mối tình bây giờ lại chênh lệch. Ngọc Chánh Tử đã ngã về Huyền Thanh nhiều hơn. Bà đã khổ mấy chục năm, dùng lý trí xây một bức tường ngăn chặn, giờ đã tiêu tan thất bại.

Thông Linh đạo trưởng thở dài một tiếng, khiến Ngọc Chánh Tử sức hiểu, ngẩng mặt nhìn sư huynh, thấy gương mặt ông tỏ vẻ đau khổ, bất giác bà tự nhủ :

“Ngọc Chánh Tử ơi ! Người chịu buồn khổ trong ba chục năm nay, bây giờ đã là người quá năm mươi tuổi rồi có lẽ nào không đủ can đảm hay sao ?”

Nghĩ đến đây, sức nhớ mấy ngày gần đây mình đã nhiều lần nghịch ý với nhị sư huynh, khiến bà hối hận. Ngọc Chánh Tử đổi buồn làm vui nói:

- Chúng ta đã quyết định vào dò tin trong Đại Giác Tự một cách minh bạch thì để sáng mai đi hay hơn.

Thông Linh đạo trưởng mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn trời, nói :

- Bây giờ chỉ mới quá trưa, tốt hơn chúng ta đi ngay chiều nay.

Ngọc Chánh Tử chưa kịp trả lời thì Mã Quân Vũ đã nói :

- Bạch Vân Phi biết Đại Giác Tự, chờ lát nữa hỏi nàng. À, cho con đi luôn, để hai sư thúc có người sai bảo.

Lý Thanh Loan và Bạch Vân Phi đã tắm xong, vừa đến đỉnh núi đã thấy Thông Linh và Ngọc Chánh Tử đang nói chuyện với Mã Quân Vũ

Thấy Bạch Vân Phi mặc nữ phục tuyệt đẹp, so với Lý Thanh Loan còn đẹp hơn nữa, khiến Ngọc Chánh Tử ngơ ngẩn nhìn không chớp mắt. Bạch Vân Phi cũng chiếu con mắt sáng chói nhìn bà. Một lúc sau bất giác Ngọc Chánh Tử cảm thấy lòng mình hơi rung động, không dám nhìn lâu cái sắc đẹp tuyệt trần quý phái đó.

Ngọc Chánh Tử nhắm mắt, hai bàn tay nắm lại nói :

- Được nữ hiệp trị độc thương, cứu mạng sống, tôi xin bái tạ đại ân đó !

Bạch Vân Phi cúi mình đáp lễ, cười nói :

- Làm chút việc nhỏ đó, tiện nữ không dám nhận sự tạ ơn của tiền bối.

Cử chỉ của nàng rất nhỏ nhẹ, lễ độ, không có vẻ gì phách lối khiến Ngọc Chánh Tử muốn nói nữa cũng phải nín thinh và cảm phục.

Gặp được sư phụ, Lý Thanh Loan rất mừng rỡ, đứng dựa bên Ngọc Chánh Tử mỉm cười hoài.

Một lúc lâu sực nhớ, Lý Thanh Loan vội hỏi :

- Thương thế của sư phụ hết chưa ?

Rồi chẳng để Ngọc Chánh Tử đáp, nàng lại nói thao thao :

- Tài năng của Phi tử giỏi quá ! Sau khi giúp sư phụ, còn cứu con, cứu Vũ ca, lại cứu cả Tô Hùng nữa ?

Thấy Lý Thanh Loan vui vẻ chuyện trò, Ngọc Chánh Tử hơi ngạc nhiên, không biết nguyên do gì. Nhưng thời gian cấp bách không kịp hỏi, chỉ mỉm cười gật đầu mấy cái, kéo nhẹ nàng ra, vuốt mớ tóc chưa khô của đệ tử, tỏ vẻ thương xót.

Ngọc Chánh Tử sực nhớ lại những ngày còn trẻ. Bà có cảm giác Lý Thanh Loan là hiện thân của mình, còn Mã Quân Vũ tức Huyền Thanh của ba mươi năm về trước. Trong thời gian đó, bà đã bị rất nhiều đau khổ, vì không muốn bọn trẻ phải khổ lụy như thầy nó, nên bà chỉ mong sao cho cuộc tình duyên của Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan đi đến chỗ tốt đẹp. Nhưng sự xuất hiện nửa chừng của Bạch Vân Phi, một thiếu nữ đẹp mê hồn, đáng điệu con nhà khuê môn, quý phái đã vượt qua Lý Thanh Loan, làm cho Ngọc Chánh Tử lo ngại. Đã thế Bạch Vân Phi còn là người có võ công tuyệt thế, xuất thần nhập thánh, còn Lý Thanh Loan lại thuần hậu, tánh tình chất phác như vậy làm sao Bạch Vân Phi không chiếm được phần thắng lợi về mình.

Ngọc Chánh Tử buồn rầu thương hại bọn trẻ, quên mất mình đang đứng đâu, làm gì. Bà ngẩng đầu lên nhìn quăng không gian vô tận, trầm ngâm.

Lý Thanh Loan thấy sư phụ tỏ vẻ sững sờ, lấy làm lạ, liếc nhìn Mã Quân Vũ định hỏi.

Bỗng nghe Bạch Vân Phi hét một tiếng, đưa tay lên, hai viên ngân hoàn nhỏ bằng hạt đậu vun vút bắn ra.

Trên một cây tùng rậm lá, cách ngoài bốn trượng, hai hòa thượng áo vàng té nhào xuống đất.

Thông Linh đạo trưởng bất giác trên mặt nóng bừng, chăm chú nhìn Bạch Vân Phi rồi cất tiếng thở dài.

Ngọc Chánh Tử giật mình quay về với thực tại, nhớ đến chưa bao giờ Lý Thanh Loan bái

kiến Chưởng Môn sư bá, mỉm cười nói với Lý Thanh Loan :

- Mau đến hành lễ bái kiến sư bá đi !

Lý Thanh Loan bước đến hai bước, cúi đầu làm lễ.

Ngọc Chánh Tử lại nhớ mình chưa dẫn kiến Bạch Vân Phi với nhị sư huynh, vội giới thiệu Thông Linh đạo trưởng, nhưng đến lúc giới thiệu Bạch Vân Phi thì bà ngập ngừng.

Thấy thế nàng liền nói :

- Vãn bối gọi là Bạch Vân Phi.

Dứt lời, nàng cúi đầu chào Thông Linh đạo trưởng, rồi mỉm cười. Thần thái tuy ôn hòa, nhưng cũng còn chút tự cao.

Lý Thanh Loan quay lại, đôi mắt đầy sự hoài nghi, nhìn Bạch Vân Phi nói :

- Lúc này đang tắm, tỷ nói là Bạch Tiểu Đại, sao bây giờ tỷ nói là Bạch Vân Phi?

Chắc tỷ nói láo với muội rồi.

Bạch Vân Phi lắc đầu cười, nói :

- Tỷ không nói dối muội đâu ! Tiểu Đại là tên khi tỷ còn bé đó !

Lý Thanh Loan cười, nói :

- Tỷ tỷ có hai tên, vậy muội có thể gọi là Đại tỷ hay Phi tỷ cũng được chứ gì ? Đâu có phân biệt chi nhĩ ?

Thấy Lý Thanh Loan quá thật thà, hỏi ngớ ngẩn nên Bạch Vân Phi cười đáp :

- Không được đâu ! Phi và Đại khác nhau mà !

Lý Thanh Loan tròn xoe đôi mắt :

- Tại sao không được ?

- Tên Đại là tên cúng cơm của tỷ !

Rồi nàng cười xòa, tiếp :

- Tỷ đùa muội đấy ! Vâng ! Gọi sao cũng được !

Trên làn môi thắm của Bạch Vân Phi hiện lên những đóa hoa tươi. Mã Quân Vũ nhìn chăm chú, bất giác quay đi, tâm hồn rung động.

Chàng vội vã đến bên cây tùng, cúi xuống xách hai hòa thượng áo vàng, đem đặt trước mặt mọi người, chờ hai vị sư thúc ra lệnh.

Hai hòa thượng đều bị Bạch Vân Phi dùng thần công tuyệt đỉnh ném hai hạt ngân hoàn đánh trúng huyệt đạo, từ trên cao rơi xuống chẳng kịp la. Tuy chưa chết, nhưng vì té cao nên bị thương cũng khá nặng.

Thông Linh đạo trưởng cúi xuống quan sát thấy mỗi hòa thượng bị một viên đạn tròn màu lóng lánh lún vào yếu huyệt, hai chiếc áo vàng bị thủng hai lỗ ngay ngực.

Thông Linh đạo trưởng kinh hãi, nghĩ :

“Trông nàng độ chừng hai mươi tuổi là cùng. Thế mà lại có thần công thượng đẳng như vậy.”

Ông cảm kính phục, ngẩng đầu lên nhìn Bạch Vân Phi cười, nói :

- Nữ hiệp có được thần công như vậy, thật ít thấy trong võ lâm. Bần đạo từ lâu đã nghe qua thần công dùng hạt gạo điểm huyệt, nhưng hôm nay mới được chứng kiến tận mắt.

Bạch Vân Phi cười nói :

- Danh tiếng của Côn Luân Tam Tử đã lừng lẫy trên giang hồ, còn tài nghệ ít ỏi của vân bối thì đã thấm vào đâu.

Thông Linh đạo trưởng thở dài, nói :

- Thần công dùng hạt gạo điểm huyết là tuyệt học đã thất truyền trong võ lâm lâu rồi. Boăn đạo chưa hề nghe ai, trên võ lâm trong mấy chục năm nay chưa ai có thể có tài nghệ tuyệt đỉnh đó. Nghĩ như thế, lệnh sư chắc là một kỳ nhân đã qui ẩn lâu rồi.

Bạch Vân Phi nói :

- Gia sư đã lâu không luận đến việc giang hồ nữa, vân bối xin lỗi không thể nói được.

Thông Linh trầm ngâm một lúc, chỉ hai hòa thượng đang nằm dưới đất nói :

- Hai người này chắc là hòa thượng trong Đại Giác Tự, phiền nữ hiệp giải huyết để bản đạo nhờ họ dẫn vào chùa.

Bạch Vân Phi mỉm cười, đến bên hai hòa thượng mặc áo vàng, bàn tay khê vẩy hai cái thì hai viên ngân hoàn đã rớt ra.

Thông Linh đạo trưởng thấy Bạch Vân Phi chưa chạm vào người, chỉ dùng nội công cao diệu vẩy nhẹ tay đã lấy ra hai viên ngân hoàn thì trong lòng lại càng kính phục.

Sau khi được Bạch Vân Phi giải huyết, tay chân của hai hòa thượng bắt đầu rục rịch rồi bỗng giật mình vùng dậy nhìn mấy người đứng đó sửng sốt.

Thông Linh đạo trưởng nhìn hai hòa thượng, nói :

- Hai người có phải xuất gia ở Đại Giác Tự không ?

Hai hòa thượng biết nói dối cũng vô ích, e có khi mang họa. Người ta trong lúc bất ngờ còn thể vung tay hạ mình từ trên cây rớt xuống như cái bao, vết thương bây giờ vẫn còn rêm nhức. Hai hòa thượng ngó nhau, một người nói :

- Vâng ! Đạo trưởng là ai ?

Thông Linh đạo trưởng nói :

- Bản đạo là Thông Linh đạo trưởng, đang định đến bái kiến phương trượng của quý tự, phiền hai vị giúp chúng tôi, dẫn đường đến đó.

Hai hòa thượng lâu nay chỉ ở trong Kỳ Liên Sơn, chưa hề bước chân giang hồ, đối với lai lịch của Thông Linh đạo trưởng chẳng biết gì cả nên họ ngơ ngẩn một lúc, đáp :

- Đạo trưởng muốn gặp Phương Trượng của bốn tự thì lẽ dĩ nhiên chúng tôi phải dẫn đường rồi.

Thông Linh đạo trưởng nhìn Ngọc Chánh Tử nói :

- Gấp chẳng bằng nhanh, chúng ta đi liền bây giờ chớ ?

Ngọc Chánh Tử gật đầu, nhìn Bạch Vân Phi nói :

- Đại ân của Bạch cô nương cứu mạng, Ngọc Chánh Tử này nhớ mãi. Ngày nào cần đến, chỉ cần một tấm giấy nhỏ, thì tôi sẽ bỏ mình để báo đáp lại.

Dứt lời chấp tay chào, rồi theo sau hai hòa thượng áo vàng cất bước.

Mã Quân Vũ cũng cong mình chào Bạch Vân Phi một lễ, khê lên tiếng:

- Giờ phải vào Đại Giác Tự với nhị sư thúc để tìm sư phụ. Nếu còn sống trở ra, tôi sẽ

đền ơn tử tử nhiều lần cứu giúp.

Dứt lời chàng rảo bước theo mấy người trước.

Thông Linh đạo trưởng chào Bạch Vân Phi một cái rồi quay mình đi vun vút.

Lý Thanh Loan cười buồn, nhìn chăm chặp Bạch Vân Phi nói :

- Đại tử! Mọii cũng phải đi rồi ! Chúng ta sẽ tái kiến sau tử nhé.

Đôi môi tươi thắm của Bạch Vân Phi mím một nụ cười buồn bã. Nàng sống sờ như chẳng nghe Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan nói và cũng quên trả lời hai người. Tâm trí của nàng đang có sự xáo trộn giữa lý trí và tình cảm, nửa không muốn rời Mã Quân Vũ, nửa thương xót Lý Thanh Loan. Tâm tư dậy lên bao niềm thương yêu đau xót.

Một lúc lâu, khi mọi người đã đi mất dạng, Bạch Vân Phi mới tỉnh cơn mộng. Nàng nhắm mắt lại, hai giọt lệ lăn trên đôi gò má mịn màng. Nàng từ từ về ngách đá, lấy gói hành lý, rút ra một bộ y phục màu xanh mặc vào. Đôi bàn tay nõn nà vuốt ve mái tóc óng mượt một lúc, nàng thở ra, quấn gọn lên đầu, lấy chiếc mũ nho sinh chụp lên, đứng tần ngần buồn bã.

Bạch Vân Phi cất tiếng hú một tiếng, con Bạch hạc bay đến, nàng leo lên mình nó. Con linh vật chẳng đợi chủ nhân ra lệnh, đã cất cánh bay về phương Bắc.

--- oOo ---

